

PSALM 144:1-8

1 Een psalm van David. Gezegend zij de HEERE, mijn Rotssteen, Die mijn handen onderwijst ten strijde, mijn vingers ten oorlog; 2 Mijn Goedertierenheid en mijn Burg, mijn Hoog Vertrek en mijn Bevrijder voor mij, mijn Schild, en op Wien ik mij betrouwe; Die mijn volk aan mij onderwerpt! 3 O HEERE! wat is de mens, dat Gij hem kent, het kind des mensen, dat Gij het acht? 4 De mens is der ijdelheid gelijk; zijn dagen zijn als een voorbijgaande schaduw. 5 Neig Uw hemelen, HEERE! en daal neder; raak de bergen aan, dat zij roken. 6 Bliksem bliksem, en verstrooi hen; zend Uw pijlen uit, en verdoe hen. 7 Steek Uw handen van de hoogte uit; ontzet mij, en ruk mij uit de grote wateren, uit de hand der vreemden; 8 Welker mond leugen spreekt, en hun rechterhand is een rechterhand der valsheid.

Wanneer het hart in de juiste staat verkeert, moet het God prijzen; het is niet te weerhouden. Zijn uitingen springen op als wateren die zich een weg banen vanuit een levende bron. Met al zijn kracht looft David de God van zijn kracht. Wij behoren niet zo'n grote weldaad te ontvangen als kracht om het kwaad te weerstaan, de waarheid te verdedigen, en dwaling te bestrijden, zonder te weten Wie hem ons schonk en Hem de eer ervan te geven. Jehova gééft niet alleen kracht aan Zijn heiligen, Hij is ook hun kracht. God is een en al kracht, en Hij wordt de kracht van hen die op Hem vertrouwen. David was geroepen om een man van oorlog te zijn, en hij was bijzonder succesvol in zijn veldslagen; hij schrijft dat niet toe aan zijn goede generaalschap of dapperheid, maar aan het feit dat hij onderricht en kracht heeft ontvangen voor de oorlog en de strijd. Als de Heere Zich verwaardigt om een hand te hebben in zulk ongeestelijk werk als oorlog, zal Hij ons beslist helpen het Evangelie te verkondigen en zielen te winnen; en dan zullen wij Zijn naam loven met een nog grotere overgave van het hart. Wij zullen leerlingen zijn, en Hij zal onze Meester zijn, en als wij ooit iets volbrengen zullen wij onze Leermeester van harte loven.

David vertrouwt op God en beseft dat Hij alles is; hij kijkt naar de mens en ziet dat hij niets is. Hij vraagt zich af hoe het mogelijk is dat de grote Heere Zich verlaagt om aandacht te besteden aan zo'n stuk dwaasheid en bedrog als de mens is. God is een verterend vuur, en Zijn aanraking doet de toppen van de Alpen ontvlammen en roken. Als Jehova zou verschijnen, zou niets stand kunnen

houden voor Zijn aangezicht; als de machtige bergen roken op Zijn aanraking, dan moet alle sterfelijke macht die tegen de Heere is gekant, oplossen in rook. Wat is Hij lankmoedig jegens Zijn tegenstanders, die Hij zo makkelijk zou kunnen verteren. Een aanraking zou het doen; Gods vinger van vuur zou de heuvels in brand zetten, en iedere vorm van verzet verteren. De artillerie van de hemel drijft de vijand al snel op de vlucht, een enkele bliksemschicht doet de legers in een totale nederlaag naar alle kanten vluchten. Jehova schiet altijd in de roos; Zijn pijlen zijn dodelijk voor Zijn vijanden wanneer Hij ten oorlog trekt.

Het was een ongewoon geloof dat de dichter-koning ertoe bewoog van de Heere te verwachten dat Hij Zijn bliksemschicht zou gebruiken ten bate van een enkel lid van dat mensdom dat hij zo-even had omschreven 'als een voorbijgaande schaduw'. Een gelovige mag zonder aanmatigend te zijn verwachten dat de almachtige Heere ten behoeve van hem alle voorraden van Zijn wijsheid en macht gebruikt. Zelfs de verschrikkelijke krachten van het noodweer zullen worden opgetrommeld voor de strijd ter verdediging van de uitverkorenen van de Heere. Als wij ons eenmaal gewonnen hebben gegeven aan de weerbarstige gedachte dat de Heere in elk geval belangstelling voor ons heeft, is het voor ons nog maar een geringe opgave te verwachten dat Hij Zijn grote macht ten behoeve van ons zal aanwenden.

Overweging:

De Eeuwige kan Zijn bliksems slingeren waarheen het Hem maar belieft, en Zijn doel ogenblikkelijk realiseren.

